

Минали се нѣколко години. Отначало Марта живѣла добре съ мжжъ, съ свекъръ, свекърва, етърви и девери. Но по едно време почнала да праща хабери на братята си:

— Елате да ме видите, братя, елате ми на гости! Много лошо ме гледатъ другоселцитѣ. Никому не мога да угодя — нито на мжжъ, нито на свекъръ, нито на свекърва.

— Така ѝ се пада! — казвали братята. — Нека се вайка! Нали не искаше да ѝ ходимъ на гости! Пъкъ нѣмаме и време.

Но мине не мине малко време, и Марта пакъ ще прати хаберъ:

— Елате ми на гости, елате да ме видите! Постоянно ме хокатъ и биятъ. Отиде ми младостъта, отиде ми хубостъта!

Най-после, следъ като я оставили да се мжчи цѣли деветъ години, братята решили да идатъ да видятъ какво прави сестра имъ. Яхнали коне и тръгнали на пжтъ. Минали деветъ села и стигнали въ десетото. То било селото, дето живѣла Марта. Отишли въ кжщата

и потропали на вратника. Отворила имъ една стара, сбръчкана и прегърбена баба, съ побѣлѣли коси и изпадали жбѣи.

— Добъръ день, бабо, — рекли братята. — Идемъ на гости на нашата сестра Марта. Кжде е тя, жива ли е, здрава ли е?

— Не можете ли да ме познаете, бе братя! — извикала бабичката и разплакана се хвърлила на врата на най-голѣмия си братъ. — Азъ съмъ сестра ви Марта. Вижте каква станахъ отъ мжки и ядове. Деветъ души имамъ на главата си и на никого не мога да угодя. При васъ — на дванадесетъ все можехъ да смогна и да сколасамъ. А тукъ — само хокане, викане, а понѣкога и бой. Моля ви се, не ме оставяйте тукъ, вземете ме съ себе си, иначе, ей така ще си умра!

Просълзили се братята. Най-голѣмиятъ грабналъ сестра си, метналъ я на коня, и препуснали къмъ тѣхното село. По пжтя сестра имъ разказала какви патила и мжки претеглила и защо така много се състарила за деветъ години.